

Timo Kinnunen
Särkiniementie 16 A 41
70700 Kuopio
Finland

Rasalan trasselimiehet

Pari sanaa aluksi siitä miksi olen värkännyt tällaisen jutun. No. Ei siinä ole oikestaan mitään muuta syytä kuin se, että ellen minä tee tätä, jää se kokonaan tekemättä. Nyt sen tekoon on sekin syy, että melkein kaikki ihmiset, joita tämä juttu voisi koskea, ovat jo kuolleet, tai ovat muuten aika heikolla hapella. On varmaankin totta, että heidän elämänsä ei kiinnosta juuri ketään, mutta on varmaan myös aivan yhtä totta, että jokainen karpaasi, joka on joskus elänyt ja mesonnut, on vähintäänkin laulun arvoinen, ja jokainen seurojentalo ansaitsee oman tarinansa. Mikään painijajuttu tai urheilujuttu tämä ei ole, koska en ole koskaan pitänyt urheilusta, enkä myöskään minkäänlaisesta metsästyksestä. Kaikki metsästäjät ovat perseestä, ja kaikista urheilua harrastaneista tulee kuitenkin lopulta juoppoja. Jutun Rasala on muuan vähäläntäinen pikkukylä, joka oli ennen liki, mutta nykyään jo kiinteä osa Lappeenrantaa, ja itse asiassa se on sen Lappeenrannan maantieteellinen keskipiste. Ei siellä ole mitään erikoista, ja ei siellä ole koskaan tapahtunut mitään mainittavaa, mutta isävainajani sattui sinne aikanaan maatalousharjoittelijaksi, ja teki vaikutuksen erääsen rasalalaiseen talontyttäreeseen. Ei hän kuitenkaan Rasalasta omaa taloa saanut, sillä käyvän tavan mukaan kaikki talon naispuoliset lapset jäivät perinnönjaossa nuolemaan näppejään kun talon ainoa poika sai koko hyyskän haltuunsa. No, vanhempani joutuivat ensin Konnunsuolle, jossa oli vankila, ja sieltä sitten Rauhan sairaalaan, jossa oli hullujenhuone. Näin minusta tuli jo syntymästäni saakka mielenvikainen, ja mitä pahinta - pehtoorin poika ; eli melkein pehtoori siis itsekin. Ja minä *pehtoroisin* korkeammalle kuin muut, lentäisin sinne ylös vielä isäänikin paremmin. Niin uskoin! Näin ei kuitenkaan käynyt, vaan minusta tuli melkein tohtori, ja onhan se toki paljon parempaa kuin pehtoori, vaikka olisi kuinka diplomipehtoori hyvänsä. Todettakoon tässä nyt kuitenkin se, että vaikka olinkin sairaalan pehtoorin poika, en saanut Rauhasa varsinaisesti kosketusta maanviljelyyn, vaikka olinkin pari kertaa kesätoissai sairaalan maatilalla juurikkaita harventamassa ; eli pelehtimässä ladossa tyttöjen kanssa. Edes polttopuita minun ei tarvinnut kotona pieniä, sillä klapit tuotiin siististi vanteella niputettuina omaan liiteriin sairaalan toimesta. Maito haettiin naveltalta, jossa se mitattiin maitohinkkiin, ja jokaisella oli oma maitotili. Pehtoorin poikana minun ei tarvinnut opetella lypsämään tai hoitamaan hevosia, ja herätä aamutalliin. En siis tehnyt aikanaan ainuttakaan *tallituuria*, joita maatilalla työmiehet joutuivat junailemaan. Muistan kuinka naapurin lihava poika kertoi kuinka hänen isällään oli eilen *tallituuri*, ja minä heti sanomaan, että meidän isälläkin oli sellainen toissapäivänä, johon naapurinpoika virkkoi haudanvakavana: *ei teidän isän tarvitse nousta aikaisin aamulla talliin, ei hänellä ole koskaan tallituuria!* Ei oltu läheskään tasa-arvoisia, tai sitten meillä oltiin tasa-arvoisempia kuin muut maatilalla asukkaat. Rauhan sairaala oli pitkään paljon kaupunkimaisempi miljöö kuin esimerkiksi Imatra, jossa kivitaloja oli harvassa, ja puuhökkelit antoivat Imatran kauppialalle oman leimansa. Rauhasa oli useitakin monikerroksisia sairaalarakennuksia, ja Tiuruniemessä oli kaikkein korkein rakennus koko lähitienoolla. Sieltä katolta elokuvattiin loppukohtaus Kaunis Veera -elokuvaan. No niin. Kuvaan tässä jutussani aikaa, jolloin meillä (eikä juuri kellään) ollut omaa autoa, ja siksi matkoja tehtiin jalkapatikassa, tai sitten linkkarilla ja junalla. Minun lapsuuteeni kuuluivat moottoripyörät, tai lähinnä satulan takaosa, kun käytiin iskän kanssa Mellonkylässä rakennuksella. En ole enää vuosiin käynyt Rasalassa, ja mitään vakinaista asiaa minulla ei sinne olekaan. Valokuvia sieltä minulla ei ollut, ja nekin, joita oli, olivat suttuisia ja täynnä minulle vieraita ihmisiä. Naamoja naamojen perään. Siksiä joutuinkin tätä juttua koostaessani käyttämään hyväkseni **Google Street View** -kuvausauton kuvastoa. Kyllä homma osasi silti olla hankalaa, sillä suuresti maisemat olivat muuttuneet, ja muistiinkaan ei voi ihan täysin enää luottaa. Aikani rempoiltuani huomasin, että kaikki oli kuin olinkin entisillä paikoillaan, mutta silti on vain ajan kysymys, että kaikki tunnistettava häviää, ja maisema lakkaa merkitsemästä mitään kenellekään siellä joskus heiluneelle. Upeat kuusimetsät on hakattu, ja maanviljelys on enää muisto vain. On paljon mahdollista, että Rasalasta tulee jossakin vaiheessa Lappeenrannan huvilakaupunginosa, tai sitten joku keksii raivata pellot golfkentäksi, tai jotakin muuta aivan yhtä älytöntä tapahtuu.

Lauritsalan juna-asema

Vanhempani tekivät usein yhdistettyjä juna -ja jalkapatikkamatkoja mummolaan, eli äitini lapsuudenkotiin Rasalaan, ja usein heidän kerallaan sinne vietiin myös meidät lapset. Lihapatojen ääreen, niinkuin sitä sanottiin. Olihan siellä varsin usein liharuokaa. Ensin käveltiin parin kilometrin matka Rauhan maatilalta asemantietä pitkin Rauhan asemalle, ja matkustettiin siitä junalla Lauritsalan asemalle, ja siitä jatkettiin sitten jalan mummolaan. Lauritsalasta mummolaan oli vielä muutama kilometri, että kyllä siinä käveltävää riitti pienelle ihmiselle. Nuorena tyttönä äitini oli kävellyt matkan talvipakkasessa nailonsukissaan, ja niin vain olivat jalat jäätyneet että paukahti. Kuvassa näkyvää Lauritsalan asemarakennusta ei enää ole, ja eivät ne henkilöjunatkaan enää Lauritsalassa pysähdy. Ennenvanhaan juna-asemat muistuttivat suuresti toisiaan, ja kuvan asema voisi hyvinkin esittää Rauhan asemaa. Kuvassa näkyvä dieselveturi kuului jo uuteen aikaan, sillä höyryvetureitahan ne tuohon aikaan enimmältään vielä olivat.

Nykyisellä asemalla junat enää tuskin edes hidastavat vauhtiaan. Kuvassa näkyvä, pieni, ja sangen tihruikkunainen lätiskö toimittaa nykyisin kai aseman virkaa. Paikka pääsi julkisuuteen erään vangin karattua Konnunsuolta kaupunkimatkan aikana, ja piileskelyä kuvan asemarakennusten alla, josta hänet sitten otettiin kiinni, ja työtyytettiin takaisin vankilaan, jonne hän kuuluiikin. Itse asiassa kaikkien vankien pitäisi olla vankilassa *lusimassa*, sillä tavallaan se aika, jonka he karatessaan ovat vapaalla, on poissa toisen vankien *kakusta*, koska he joutuvat tavallaan lusimaan pitempään

Pajarilantie, voimalinja

Lauritsalan asemalta lähti maantie itärajalle päin, ja se kulki myös Rasalan kylän kautta. Kuvassa näkyy Imatralta tuleva voimalinja, joka näyttää nykyäänkin samanlaiselta kuin ennenvanhaan. Muistan kun kerran kuljin vanhempieni kanssa tuosta eräänä syysiltana, ja lauma variksia lensi linjojen yli. Yksi variksista törmäsi voimajohtoon, ja putosi räpistellen maahan. Isäni etsi käsiinsä kepin, ja kävi lopettamassa pahoin vaurioituneen, palaneen linnun. Vaikka se muuten olikin kovaa miestä, niin se ei sentään kestänyt nähdä eläinten kärsimyksiä. Kun se tilanhoitajana hankki Rauhan sairaalaan uusia

rotulehmiä, se kävi hakemassa ne itse, ja matkusti niiden kanssa eläinvaunussa. Muistan kuinka kuvan korkeajännitelinjat humisivat aina, vaikkei tuullutkaan. Kun isäukko tuli Rasalan kylään maatalousharjoittelijaksi, ja nappasi kylän tavoitellumman tytön, kylän pojat vetivät tästä herneet nenäänsä, ja jäivät kerran käyttämään tämä tien varteen, ja odottelemaan isäni tuloa, ja sitten ne hakkaisivat sen, koska niitä oli senverran suuri joukko, että se olisi ollut sankarinkin kauhistus. Kun katselin mainittua miesjoukko kerran Rasalassa jossakin juhlassa, ajattelin, että moni noistakin äijänkäppyröistä on vedellyt isää kepillä pitkin persuksia, ja nyrkillä naamaan että rutisee. Isän olisi pitänyt siitä paikasta ponnahtaa pystyyn ja vedellä niitä päin lärvä huutaen: *siitä saatte, ja siitä!* Nyt nuo horisevat ukot istuivat tyyninä, ja niiden korvat heiluivat syönnin tahtiin. Se se vasta oli hupaisaa.

Pajarilantie, tankkiesteet

Etsin varsin pitkään tankkiesteitä Rasalaan vievän Pajarilantien varrelta **Google Street View** -kuvausauton kuvista, koska muistin nähneeni niitä lapsena. Ei sattunut mitenkään silmään, mutta lopulta sentään löysin kuvassa näkyvät esteet. Tässä auttoi suuresti eräs netistä löytämäni lehtijuttu, jossa puhuttiin kuinka karhu oli hätistellyt hirveä Heimosillassa sijaitsevan talon lähellä, ja mukana oli talonväen ottama valokuva pellon laidassa kahdella jalalla tähystelevästä kontiosta. Kuvassa oli muutakin: tankkiesteitä! Tästä sain tarvitsemani lisäinformaation paikasta, josta minun tuli tankkiesteitä hakea. Nämä tällaiset tankkiesteet olivat osa Salpalinjan linnoitusketjua, ja vaikka Lappeennannan kaupunki ei näistä Pajarilantien kiviesteistä ole tietoa antanut, niin tuossa ne nyt kuitenkin ovat. Nykyäänhän ne on valtaosaltaa purettu kaikkialta, ja jokunen kivipalteri on kuljetettu Rauhaankin, uusien rikkaiden rantahuviloiden koristukseksi. Tällaisten jäljellejääneiden tankkiesteiden löytämistä vaikeuttaa suuresti se, että tien varteen on ilmaantunut suuri joukko uusia taloja, ja kaikenkarvasia romuttamoja, ja metsääkin on kaadettu surutta, ja kiviä viety jonnekin pois.

Kun löysin edellä esittelemäni tankkiesteiden sijaintipaikan, oli jo helpompi löytää ylläolevassa kuvassa näkyvä maisema, jossa peltoa reunusti vankka kuusikko, joka jatkui pitkälle vasemmalle, ja kiviesteitä näkyi vielä pitkänä rivinä pellon laidassa. Sittenkin kivet jäivät kuusikon peittoon.

Paikan ahneet omistajat ovat nyttemmin hakanneet kuuset alas, ja tankkiesteet ovat jälleen rumasti näkyvissä. Laki taitaa nykyään olla sellainen, että tankkiesteet ja niiden "hoito" ovat maanomistajan vastuulla, ja neidän tekevät niille mitä tahtovat. Savitaipaleen kirkonkylän lähellä oli ennen hiekkakuoppa, jonka reunalla kyllä hauskasti pallomainen betoninen konekivääripesäke, mutta lienevät kuskanneet senkin pois kun en viimeksi, vuosia sitten, Lappeenrannassa käydessäni, sitä enää nähnyt. Hauska maamerkki. Eiväthän nuo Pajarilantien "esteet" nykyään enää tankkeja pidättelisi, mutta aikanaan tankit olivat paljon heiveröisempiä ; sellaisia peltiheikkejä. Salpalinjaan kuluvia, ja paljon tätä mahtavampia linnoituslaitteita, löytyy lähempänä, ja siellä niitä on pyritty myös säilyttämään paremmin. Tosin

tankkiesteiden kiviä on kuljeteltu sinne sun tänne, ja niitä löytyy esimerkiksi nykyisen Rauhan kylpylän alueelta. Tietenkin tuollaiset kiviesteet eivät olisi muodostaneet aivan läpipääsemätöntä estettä tankeille ainakaan viime sotien loppuvaiheessa, ja esimerkiksi tykistöllä siihen olisi voitu raivata helposti kulku-ura, mutta esteiden tekoaikaan se olisi varmaankin senaikuiset tankit pysäyttänyt ; ainakin joksikin aikaa. Tai sitten ne olisivat kylmän rauhallisesti kiertäneet esteet. Kuvassa näkyy, että Pajarilantie on nykyään asfaltoitu. Ennenvanhaan se oli tiukasti sorapintainen, kuten suurin osa senaikuisista maanteistä, jotka olivat lisäksi mutkaisia ja kuoppaisia, joten automatka ei olisi ollut varsinaisesti mikään nautinto.

Pajarilantie, vanhainkoti

Seuraavasta kuvasta en ole täysin varma, mutta noilla kohtaa oli ennen vanhainkoti. Jos siellä on nykyään jotakin muuta, se ei ainakaan ole minun vikani. Tässäkin kohtaa maisema on lähes ennallaan. Näitä peltoja on viljelty jo vuosikymmenten ajan, ja tästähän se alkaa koko Etelä-Suomen läpi kulkeva alue, jota ennen sanottiin Suomen vilja-aitaksi. Pellot ovat jääkauden rutistuksissa syntynyttä hienojakoista ja hedelmällistä savea. Ennenvanhaan jo edesmennyt, mutta sangen juoppo sekkuni ajoi ifallaan usein humalassa Pajarilantietä, ja kun hän oli palanut ratista kyllin monta kertaa, otettiin kortti kokonaan pois. Senjälkeen serkku kertoi mielellään, ettei *pidä* autolla ajamisesta. Pakkohän se oli autoilua vihata, kun ei enää saanut sitä ajaa. Rauha hänenkin haperoille luilleen.

Rasala, postimaitokoppi

Monessa suomalaisessa kylässä maitokopin yhteydessä oli kylän postilaatikko, ja niin oli ennen Rasalassakin. Postilla käynti oli eräänlainen päivän tapahtuma ; melkein samanlainen kuin sunnuntainen pyhäkoulu. Nykyään maitokoppia ei enää ole, mutta jossakin näillä main se aikanaan sijaitsi. Tuolloin kylässä oli melkein joka talossa lehmiä, ja maito muodosti merkittävän osan tulonlähteistä. Nykyisin isommat ovat syöneet pienemmät, ja osa on ripustanut muutoin vaan rukkaset naulaan. Ovat uskoneet sananlaskua: *kortti tuoja kortti vie, mutta maanviljelys on onnenkauppaa!*

Rasala, Kiiskin Lienan mökki

Nyt olemme jo Rasalassa, ja kuvassa näkyvän pusikon paikalla sijaitsi ennenvanhaan **Kiiskin Lienan** mökki. **Liena** oli eräänlainen *Pohjantähden Leppäsen Aunen* vastine, ja koska oli myös hyvä työhminen, sai hän helposti töitä esimerkiksi perunannostoaikaan, ja heinänteossa. Jos nyt joku joskus

tekisi tutkimuksen Rasalan kylän salatusta sukupuolielämästä, törmäisi hän mitä todennäköisimmin **Kiiskin Lienaan**. Ennenvanhaan tällaisissa kylissä oli muutoinkin ihan omanlaisensa avustajakaartinsa, joista mainittakoon **Mykän Antti**, joka teki mittavan päivätyön kuuromykkien asiainhoitajana, ja oli myös kysytty ja kova työmies, ja lusi linnassakin, kun sekoitti omat ja toisten rahat keskenään. Voi sanoa, että ainakin minun mummolani käytti häikäilemättä näitä tällaisia ihmisiä hyväkseen - Anttia, ja kaikkea saatavissa olevaa, ilmaista työvoimaa. Erityisesti tätivoima oli haluttua, ja kaikenkarvaiset muut, hullut työmiehet. Myös lapset oli valjastettu työntekoon, ja kuri oli erittäin ankara. Remmi lauloi usein, ja hartaasti. Kettinkejäkään ei säästetty! Kuvassa oikealla näkyy **Revon** mäki, ja vasemmalla **Pierulaan** johtavan tien kuusiaita. Taustalla häämöttääkin sitten mummola.

Rasala, Revontalo

En osaa sanoa kuka asuskelee nykyään **Revon** talossa, mutta tuossa se nyt kuitenkin oli. En minä sieltä ketään tuntenut, mutta *revonpaten* nyt sentään. Vaikka entisaikojen maalaistalojen pojat olivat sellaisia vantteria julleja, niin *revonpate* oli heistä poikkeus. Sellainen *peterpan*. Muita kylänpoikia en sitten tuntenutkaan, paitsi korkeintaan nimeltä. Muistaakseni kyläläiset eivät olleet keskenään kovinkaan usein tekemisissä, paitsi tietenkin erilaisten yhdistysten ja muiden kuppikuntien kautta. Eivät ne käyneet juurikaan toisissaan kylässä, paitsi mitä nyt muksut joksus toisinaan. Mitään yhteistä muisteltavaa ei kuitenkaan ole, sillä vaikka voisinkin sanoa: *muistatkos, Pate, kun hypittiin heinissä, ja kaiveltiin siihen tunneleita!* - niin entä sitten?

Rasala, lehmät

En osaa sanoa kenelle kuvassa näkyvät lehmät kuuluvat, mutta tuossa niitä on. Mahdollisesti pellon ovat jollakulla vuokralla. Muistan kuinka mummolan lehmiä ajettiin ennenvanhaan pentuina risu kädessä kuvassa näkyvää tietä myöten laitumelta iltalypsylle. En muista juurikaan yksityiskohtia lehmien ajosta, mutta se oli joka tapauksessa lasten hommaa. Lapsityövoiman käytössä ei muutoinkaan juurikaan kursailtu. Tuolloin autoliikenne oli harvanlaista, joten autoja ei tarvinnut ottaa huomioon lehmiä paikasta toiseen siirrettäessä, ja jos autoja liikkui, niiden kuskit osasivat varoa lehmiä. Lapsista nyt puhumattakaan. Nykyään ne vain ajavat päälle, ja pakenevat paikalta. Muistan kun kerran yhtenä kesänä jäin mummolaan, ja kuinka oltiin sopivinaan, että sain jäädä rengiksi, ja kuinka tulisin saamaan palkakseni mahalaukullisen verran ruokaa. Rahasta ei puhuttu, koska eihän pennuille tarvinnut mistään maksaa. Vittu että oli tyhmä juttu tuokin!

Rasala, Pierula

Kuvassa näkyy **Pierulan kartano** (tai ei se nyt mikään *kartano* ollut). Moni aikoi ja aikoi kartanon, ja niin päin pois. Tämä tila syntyi kun alkuperäinen mummola jaettiin kahden veljeksien kesken, ja **Pierulan Armas** sai sitten kuvassa näkyvän puoliskon. Siis se sama hemmo, joka aikanaan näki *uhvon* Karhusjärven päällä. Hupaisana yksityiskohtana kerrottakoon tapaus, jossa **Armas** ajoi autollaan (mahdollisesti) kuvassa näkyvälle pellolle, koska häntä kerran aivastutti, eli kansankielellä ilmaistuna: tirsutti. Hänelle kävi tässä melkein samoin kuin erälle rekkakuskillle, joka ajoi ajoneuvonsa pöpelikköön kun hän koetti hoitaa tirsuttamistaan nenäliinalla, jota koetti kaivaa laukustaan ; ja sitten vietiin koko ajoneuvoyhdistelmää pitkin lepikkoa. Tämä tapahtui jossakin Etelä-Hämeen Lopella. **Armas** ei siis ollut lopultakaan tirsutuksensa kanssa yksin. No niin. Asiaan. Muistan kun **Pierulassa** kasvoi ennenvanhaan hyviä omanapuita. Nykyistä kartanon tilannetta, tai sen asukkaita en tunne. Itse asiassa en tunne entisiä -saatikka sitten nykyisiääkään kyläläisiä, ja koko kylän historiakin on minulle melko tuntematonta. Mutta kyllä minä aina yhden **Pierulan** tiedän! Ja olenhan nostanut **Pierulan Armaksen** tavallaan maailmanmaineeseen, ja hän lienee tunnetumpi kuin kukaan muista Rasalan kylän hemmoista.

Rasala, mummola

Kuvassa näkyy *lihapatojen talo*, joskaan ei enää siinä muodossa kun se ennevanhaan oli. Kuvan tiilitalon paikalla sijaitsi ennen vanha kunnon, puurakenteinen maalaistalo, jossa oli kaksi peräkammaria ja niiden välissä kyökki. Tupa oli sitten erikseen. Muistan yhden uudenvuodenaaton, jolloin olin mummolassa. Lappeenrannassa järjestettiin tuolloin aattona ilotulitus, ja vaikka minä kuinka tillistin ikkunasta, en nähnyt mitään. Sain vain pääni kipeäksi ikkunan myrkkykittiä haisteltuani. Kukaan kyläläisistä ei myöskään paukutellut pommeja tai ampunut raketteja. Ei se ollut maalla tapana. Mihin tahansa sis ikkunasta katsoitkin, näkyi vain pimeää. Pimeys oli pelottavaa. Kaikki Konnunsuolta karanneet vangit hiiviskelivät siellä väijymässä -uskottiin. Muistan kun minun oli kerran pakko päästä keskellä yötä huusiin, ja kun huomasin, että pihavalon ei yltänyt lähellekään huussin ovea, päkistin paskat siihen keskelle valokehää. Joku vanki olisi voinut hyvinkin väijyä huussin oven takana. Valo merkitsi tavallisuutta ja turvaa. Kuvassa näkyy myös navetta, johon tehtiin aikanaan lisäke, jossa hevonen asui, ja jossa oli sauna. Vanha sauna sijaitsi tuossa pihaan vievän tien varrella, pellon laidassa, mutta sitä ei enää ole. Navetan päädyssä olevassa matalassa rakennuksessa oli puuvaja, ja lantala, jonne oli sijoitettu paskahuussi. Muistan kuinka käppäilin kerran lantalassa ja katsellessani ylös huussin reikiin niihin ilmautui muutama tytönperse, joista yksi kuului neitokaiselle, johon olin hieman ihastunut. Romatiikka katosi kuitenkin kun tyttö pieraista päräytti, ja nauroi vielä perään miehekkään römäkästi, ja yski päälle. Voimme nähdä että talon takana kasvaa vieläkin komea lehtikuusten rivi josta talon pojat ampuivat varpusia, kun ne kuulemma söivät kaiken viljan. Isä oli kuulemma oikein käskenyt, ja oikein ostanut pojille tussarit. Varmaankin varpuset olisivat ajaneet Karssillan perikatoon. Nykyään koko mummolaa ei

enää ole olemassakaan, ja tuskin varpusiakaan. Talon entisiä peltöjä viljelevät vieraat, ja navetta on ollut jo vuosikausia lehmistä tyhjiään. Tilan metsät on nekin huolellisesti parturoitu. Eikä tuonne ole enää meikäläisellä mitään vakituista asiaakaan, koska ne ihmiset, joita sieltä ennen tunsin, ovat jo kuolleet ; ja näiden nykyisten kanssa taas ei ole ollut mitään kanssakäymistä.

Rasala, maitokoppi

Kuvassa näkyvä tie vie Karhusjärvelle. Näemme, että entisaikojen sankat kuusimetsät on hakattu pois, ja tilalla ovat laajat hakkuuaukeat. Noissa metsissä oli ennen idyllisiä lähteitä, mutta ne saivat kyytiä päätehakkuun myötä, ja sitä seuraavine ojituksineen. Ei ollut taaskaan *riinpiisin miehiä* asialla! Muistan kuinka eno harrasti aikoinaan hyvin valikoivaa metsänhoitoa, ja hän ei ikinä olisi antanut hakata metsiään kuvassa näkyvällä tavalla. Varmaankin se itki jokaista kaatamaansa runkoa, vaikka olikin jotensakin tylyluontoinen, vapaaehtoisena sodankäynyt mies. Mutta kun nämä perikunnat haluavat muuttaa kaiken rahaksi, niinkuin kaikki maamme perikunnat ovat aina tehneet. Nythän kaikki jaettava on jaettu, joten eräs luku maamme talonpoikahistoriassa on saanut päätöksensä. Ja kuinka turhaa se kaikki olikaan! Muistan kuin nuorena koulupoikana käppäilimme kerran serkkuni kanssa kuvan maitokopille. Päässä mustat aurikolasit, ja kaikki. Paikalla oli pari tyttöä, ja *revonpate*. Hävettää vieläkin kun koviksena revin *paten* kopista, vaikka hän ei varmaankaan koskaan tehnyt kenellekään pahaa. Mutta kun se nuoruuden uho on sellaista. Se minkä tein, sen tein, ja se siitä. Nykyisin ajattelen, että tämä nykyinen elämäni riittää minulle vallan mainiosti, ja uusintaa en toivo. On se ihmisen elämä muutoinkin niin kovin turhanaikaista. Varsinkin se nuoruus, ja siihen liittyvä joutava brassailu, ynnä elvistely. Kuvassa näkyvän hakkuuaukean takana sijaitsee matala Karhusjärvi, jossa kävimme poikina ongella. Kerran muistan kuinka jo edesmennyt serkkuni kusi minun onkimieni kalojen päälle, ja kuinka minä kantelin hänen äitivainajalleen. Tämä vain totesi: *että oikein pissi, olipa tuhma!* - Ja siihen se sitten jäikin. Ei sitä siitä asiasta piiskattu, vaikka monesta muusta syystä useinkin. Opiskeluaikoinani ajattelin verestä vanhoja ongintamuistoja, ja sainkin suostuteltua mummolan nuorimman pojan messiin. Hieman tosin epäilytti kun tämä otti haulikon ja panoksia mukaan veneeseen, ja syykin tähän selvisi pian. Aina uteliaat, nuoret lokit tulivat pahaa-aavistamatta kiertelemään venettä, jolloin nuorin poika ampui niistä pari, ja ne jäivät kellumaan veneen lähistölle. Tosi vastenmielistä porukkaa kaikki tyynni! Nämä tällaiset mummlan pojat. Tämä jäikin viimeiseksi ongintaretkekseni Karhusjärvelle. Ja se uhvokin jäi minulta näkemättä!

Karhusjärvi

Kuvassa näkyy Karhusjärvi katsottuna Martinpellontien suunnasta. Tätä parempaa näkymää **Google** ei järvelle tarjoa. Maaston yleisestä muodosta voi päätellä, että järvi on saattanut olla aikanaan hieman nykyistä laajempi. Järven kalakanta on kooltaan pientä, ja hauetkin sellaisia hauenpulikoita - niinkuin aina matalissa järvissä. Toisaalta kalaa oli runsaasti, ja huonompikin onkimies saattoi saada kelpo saaliin, jos sitä tavoitteli. Rasalan pelloilla olevissa ojissa sitävastoin saattoi uiskennella suuriakin haukia, mistä lie niihin osanneet uida. Joissakin kohdin ojiin oli tehty laajennuksia, eli *putakoita*, joissa noita suuria haukia usein makoili. Mutta mitä tuohon *Pierulan Armaksen näky* -biisiin tulee, tein tämän tässä tarjolla olevan sovituksen juuri tätä nimenomaista sivua varten. Biisin sanoilla on yhteys Vanhan Testamentin kertomukseen profeetta **Hesekielistä** ja hänen näystään *Kebar-joen* varrella. Profeetta pystyi kutomaan kokemuksensa ympärille kokonaisen kertomuksen, ja profeetallisen sanoman, mutta **Pierulan Armas** vain *näki*, eikä sitten mitään muuta. Hän ei pohdiskellut sitä mitä kokemus merkitsi, tai mitä se tarkoitti, ja mistä oli kysymys. Eihän Armasta edes kaapattu alukseen, ja pakotettu häntä intiimiin kanssakäymiseen avaruusnaisen kanssa, joka olisi haukkunut kuin koira. Näinhän tapahtui brasilialaiselle traktorimiehelle, jonka avaruusväki sieppasi suoraan pelloilta alukseensa. Armas välttyi aika monelta selittämiseltä, ja kun hän ei kokemuksestaan juuri kenellekään puhunut, eivät muut siitä mitään tienneetkään.

Karhusjärvi, Karhulinna

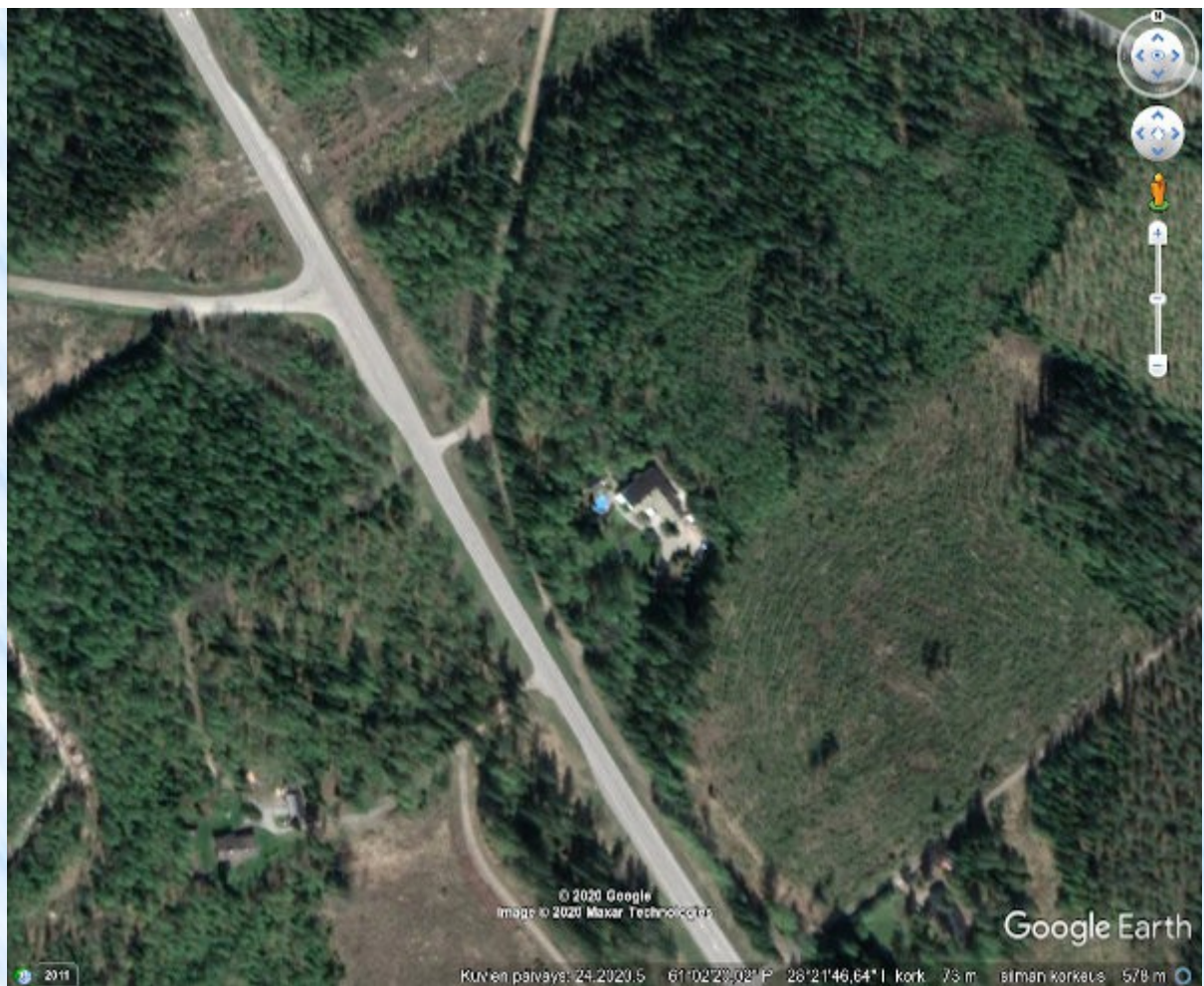
Karhulinna oli Karhusjärven seurojentalo, jonka kyläyhdistys myi eräälle yrittäjälle. Minulla ei ole käytettävissä valokuvaa Karhulinnasta sellaisena kuin mitä se oli kymmeniä vuosia sitten, mutta uudempi valokuvaa ajaa täysin saman asian. Talossa järjestettiin tansseja, ja tanssisali sijaitsi rakennuksen etualalla, sen vasemmalla puolella. Rakennuksen keskelle jäi sisäänkäynti, ja talon oikealle puolelle jäi sitten muita tiloja. Aikanaan rakennuksen ympärillä oli jykevä kuusikko, mutta se on nähtävästi raivattu pois, ja tilalle on tullut tylsä nurmikko, sekä sellaisia puita ja pensaita, jotka eivät ole kotoperäisiä. Niin se maailma muuttuu!

Karhulinnaa emme pääse näkemään **Google Street View** -kuvausauton kyydissä, mutta Goole Earth tarjoaa mahdollisuuden hahmottaa se, missä koden tämä mainio huvipaikka on sijainnut. Sehän on vanhan Pelkolantien varressa, joka kulkee Karhulinna kohdalla melkein Nuijamaantien sivussa. Näemme kuvasta, että Rasalasta on Karhulinnaan jonkinverran matkaa, joka kuljettiin talvella potkukelkalla. Jos joku on sattumoisin käynyt seurojentalolla, oli tämä täsmälleen samanlainen, aina hajuja myöten. Tästä kuvasta voimme nähdä sen, että metsät on huolellisesti parturoitu. Vanhaa ikimetsää on lähes turhanaikaista edes haeskella ainakaan täältä.

Karhulinnassa esiintyi aikanaan lähinnä Rasalan kylän pojista koottu rautalankayhtye **Moving Birds**, joka ei koskaan saavuttanut edes kansallista kuuluisuutta. Kuvassa näkyy bändin soolokitaristi vanhempana miehenä, ja nyttemmin hänkin on jo vainaa. Kyse oli vain eräs Suomessa tuolloin kitaroitaan paukuttaneista kyläbändeistä. Bändin pojat rakensivat kitaransa pääsääntöisesti ihan itse, ja muut tarvittavat vermeet, kuten kitarakaikulaitteen. Rautakitaralankamusiikki oli poikaa, ja sangen usein ne lauloivat sitä *Oi Emmaa, oi Emmaa, sää puujalkatammaa* -laulua antaumuksella, niin että Karhulinna kaikui. Sen jälkeen bändin pojat menivät jonkun kämpälle, ja ryypiskelivät siellä itsensä uneen. Olin pari kertaa mukana kun kylän pojista koostuvan **Moving Birds** -yhteen jäsenet läksivät Karhulinnan keikan jälkeen jatkoille johonkin kämppään, jossa niillä oli tyttöystävät ja puteli viinaa. Mentiin sinne Ifa-autolla. Vaihteisto siinä oli omintakeinen - ratinakselin suuntainen tanko, jota työnneltiin edestakaisin aina tapeen mukaan. Etuovien saranat olivat takana, ja kerran satuin avamaan etuoven vauhdissa, jolloin se retkahti melkein irti. Serkkuvainaja ajoi usein mainittua Ifaa perin liikutetussa tilassa, ja kun päästiin perille johonkin mökkiin, ei siinä tapahtunut juuri muuta kuin että soittajapojat joivat vaiteliaina pullot ensin ripeästi tyhjäksi, ja yrittivät sitten äheltää tyttöystäviensä kanssa sössöttäen jotakin romanttista, mutta sössimisensä tietenkin meni, vaikka nussia olisi pitänyt. Oltiin olevinaan oikein kuuluisammanpuoleisia muusikoita ja koetettiin elää muusikkoelämää, johon tietenkin kuului juopottelu. Luulen, että ainut asia, joka meni putkeen tuosta aikakaudesta, jonka bändin pojat saivat itsellään pitää, oli ryypyputki, josta ei enää päässytkään eroon, ja joka sitten kai vei monet aina hamaan hautaan saakka.

Tämän Google Earth -kuvakaappauksen perusteella Karhulinna näkyy olevan vielä entisellä paikallaan, mutta on yksityisomistuksessa, ja sinne ei varmaankaan enää pääse katselemaan paikkoja. En minä tosin edes muista millaiselta siellä oikein näytti. Sellainen tyypillinen seurojentalo, jossa oli ihan oma ominaistuksensa ; sellainen vähän pinttynyt ja homeinen. Pojat muodostivat tyttöjen eteen muurin, josta hakivat tyttöjä, ja kävelivät niiden kanssa tasatahtia, ja palasivat tanssin jälkeen muuriin takaisin.